

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 565/2014

12.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.С., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1249/2011 од 25.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 3420/13 од 11.03.2014. године, у седници већа одржаној 12.06.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1249/2011 од 25.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 3420/13 од 11.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 1249/2011 од 25.04.2013. године В.С. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а уколико тако не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљеном В.С. је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, а такође окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка износ од 27.568,00 динара, а да оштећеном А.Р. исплати износ од 177.750,00 динара на име ангажовања пуномоћника, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени А.Р. ради остварења имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 3420/13 од 11.03.2014. године, одбијена је, као неоснована жалба браниоца окривљеног В.С. и потврђена пресуда Основног суда у Нишу К 1249/2011 од 25.04.2013. године, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, у ком делу је усвојена жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда у том делу укинута, те предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. став 1. ЗКП-а, бранилац окривљеног В.С., поднео је захтев за заштиту законитости и допуњу истог захтева, због повреде одредбе члана 4. Законика о кривичном поступку и члана 42. Закона о безбедности саобраћаја на путевима у вези са чланом 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине пресуду Апелационог суда у Нишу.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости и допуње истог захтева поднетог од стране браниоца окривљеног, адвоката С.Ђ., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву и допуни захтева браниоца окривљеног В.С., уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године) нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног В.С., у захтеву за заштиту законитости и допуни истог наводи да је доношењем правноснажних пресуда Прекршајног суда у Нишу број Пр 01-3481/12 од 26.09.2012. године и Вишег прекршајног суда Одељења у Нишу број Прж 27310/12 од 09.11.2012. године којима је окривљени А.Р. оглашен кривим због извршеног прекршаја из члана 333. став 1. тачка 54. у вези члана 96. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима донета правноснажна одлука о томе да је предметну саобраћајну незгоду проузроковао А.Р., те да је истом већ правноснажно одлучено о предметном догађају, тако да је прекршајни суд искључио даље утврђивање кривице за настанак предметне саобраћајне незгоде.

Овим наводима браниоца окривљеног В.С., по налажењу овог суда, неосновано се побијају правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка прописане чланом 438. став 1. тачка 1. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, јер се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари.

Наиме, пред Прекршајним судом у Нишу и Вишим прекршајним судом Одељење у Нишу, вођен је прекршајни поступак против окривљеног А.Р. због прекршаја из члана 333. став 1. тачка 54. у вези члана 96. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, док је кривични поступак пред Основним судом у Нишу К 1249/2011 и Апелационим судом у Нишу Кж1 3420/13 вођен против окривљеног В.С. због кривичног дела тешко дело против безбедности

јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, дакле против другог лица.

Да би се радило о правноснажно пресуђеној ствари, као правној сметњи која својим постојањем искључује могућност кривичног гоњења, нужно је да је против истог лица за идентичан догађај вођен поступак који је већ правноснажно окончан. Како у овом случају кривични и прекршајни поступци нису вођени и правноснажно окончани против истог већ против различитих лица, Врховни касациони суд је ове наводе оценио као неосноване, налазећи да у редовном кривичном поступку није повређена одредба члана 4. ЗКП-а, односно није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а.

Осим тога, бранилац окривљеног В.С., у захтеву за заштиту законитости наводи да је на утврђено чињенично стање погрешно примењена одредба члана 42. ЗООБС-а на штету окривљеног В.С., међутим, Врховни касациони суда овим наводима у захтеву није одлучивао, с`обзиром на то да наведена повреда закона чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

За председника већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.